

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji
in nepremožni kmetovalci
plačajo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Vabilo. — Šalivna novoletnica čebelarjem. — Čebelni sovražniki. — Čuden primerljež.
— Dopis. — Razno.

Vljudno vabilo

k

obilnem vdeleževanju tretjega občnega zbora

Kranjskega čebelarskega društva

v Ljubljani,

ki bo de 26. januarja t. l. v zbornici katoliške družbe pri VIRANTU.

Obravnavalni načrt:

1. O polu desetih dopoldne ogled male razstave raznih panjev, méd-metalnice in družega čebelarskega orodja.
2. O desetih pozdrav nazočih udov in začetek zborovanja.
3. Kratko poročilo o delovanju čebelarskega društva po zadnjem občnem zboru in sklepnem računu.
4. Konečno posvetovanje o spremenu §. 7., oziroma tudi drugem po zdajnih okoljšinah potrebnem spremenu društvenih pravil.
5. Volitev novega predsednika in podpredsednika, oziroma izida volitve tudi kakega odbornega namestnika.
6. Govori, če se kdo za-nje oglasi.

7. Nasveti in predlogi posameznih udov, če jih bo kdo sicer staviti želel, ki naj se pa pred zborovanjem odboru naznanijo.

Opomba: K temu obravnavalnemu načrtu dostavljamo prošnjo, da bi častiti udje blagovolili zborne obravnave se vdeležiti prav v obilnem številu, ker v marsikterem oziru je tretji zbor Kranjskega čebelarkega društva tako imeniten in odločilen, kakor prvi.

Do zdaj sta bila oba občna zbor v gostilnici pri „Slonu“, tretji pa naj bo enkrat bližje Dolenjcem. Velika hiša in gostilna Virantova nasproti mestne farne cerkve sv. Jakoba je gotovo vsakemu znana, če se je le nekoliko po Ljubljani ozrl. Preslavno vodstvo katoliške družbe nam je blagovoljno in brezplačno prepustilo svojo prostorno zbornico v imenovani Virantovi hiši. To dvoje tedaj: znanost kraja in prihranjenje stroškov nas je nagnilo, prijazno ponudbo hvaležno sprejeti. Kakoršnega koli družega postranskega namena nimamo zaradi tega.

Šalivna novoletnica čebelarjem!

Čebelarja Anžeta Troteka veselje in žalost.*)

Anže bil prav sloveč je čebelar,
Ne brez kmetije male, brez prešiča;
Vsak dan živinco gleštat mu je mar,
Je pujsku v hrastji, muhi v rožcah piča.

Ko vreme bilo je zares lepó,
So srečni bili Anže, ž'vince dvoje;
Gorjé pa, če se vreme kisalo:
Tokrat tabák je lačno pilo troje.

Pujs zmeršen dans Anžetu ne dopada,
Smodíl bi ga, rad vidil kaj mastí:
Hajd berž na vert žival, da mi ne strada:
Oj, pustni dan prešičku se bliši! —

Gnoj, perst preberba — iše prasec kruha,
Svoj rivček vtika vedno clo še v panj; —
Al šale pa ne zná serdita muha;
Ber, ber — in zakadí ves roj se vanj.

„Vik,“ „vik“ pujs cvili, urno se tolstí,
Anžè pa že veselja poskakuje.
Mesár gre mem; „kaj stane pujs?“ velí.
Za krón deset mu gnjetca odkupuje. —

Le ženi ga; mi dost deset je kron!
Redí mi muha prasca — reč vesela!
To bije na uhó ko sladki zvón, —
Zdaj še le prav mi draga bo čebela! —

*) Iz nemške knjižice „Schnurrdübel“.

Čuj! trot brenčí, čebelice šumijo!
 Mar roj bo? Prav; sej solnce dobro žge;
 Čbelarji roja zmir se veselijo;
 Debéli prasec, dnar, pa roj — juhe!

Že v sercu Anže sladke upe pase,
 V ulnjaku pa je punt, vse križem gre.
 „Na beg!“ šmi matica, „skerbite za — se!
 Smerči naš oče, pa sej le očem je!“

Kaj storil je za nas! . . . Je oče mar?
 V naš dom nas gnjete, s pipe pa smerdljive
 Kadí, žveplí in smrádi nas vsikdar,
 Sopare srote dihamo kužljive!

Na spomlad lačnim nič ne dá medú;
 Prodál, ga lizal sam je: s tim nas plačal!
 Zdaj še redile naj bi pujsa mu? . . .
 Če méd mu nosimo, bo z žveplom vračal!

„Še očem ni; je tat, ki vosk, méd krade;
 Bežímo z rojem v log vse jadernó,
 Saj pridne ste in delate vse rade:
 Kar znosimo v nov dom, vse naše bo.“

Mesar v tem pride, krič zbudí Anžeta:
 „Slepar! nazaj le urno daj denar,
 Le sam obiraj zbuhnjenost praseta!“
 Kaj če . . . ? „Le vzem' denar, zdaj roj m' je mar!“

„Kaj bésa dans po panju tak' šumi?“
 Mrmrá Anžè, „me mar dražit' vse zvoli?“
 Blo res takó je: roj ves preč beží!
 Anže, Anže, ne bo ga več nikoli!!

Čebelni sovražniki.

4. Zraven teh do zdaj imenovanih krilatih sovražnikov je pa še mnogo drugih, katerim čebelno meso enako dobro diši. Imenujemo naj pred špičmoha (sorex aranea), kateri je domačim miškam prav podoben in se razloči le po špičastem gobcu in petimi razrasteki (prsti) na nogah, se pa tudi zarad tega ne šteje k plemenu glodavcev. Špičmoh zleze naj rajši po zimi v čebelne panje, da se gostí z mrtvimi čebelami, še naj večkrat jim le glave odjeda in drugo pusti. Mnogokrat mu v panju jako dopade, da celó pozabi na svoj dom in si brez vsega dovoljenja tú gnjezdo postavi ter prebiva noter. Ker vidiš mnogo čebel brez glav pred čebelnjakom, se ne boš motil, če na gosta špičmoha misliš. Nastavljay mu pasti, vhod pa mu zabrani, da pomanjšaš žrelica; če ti preveč škode dela, se znajo tudi kaki mali špičasti žeblički v žrelica zabiti. — Tudi domače miši glodajo vosek in medene voščine.

G. župnik Slivka na Moravskem je opazoval, da so hišne miši bele voščine, ktere so bile polne mrtvih čebel, v kratkem popolno osnažile. K tem malim štirinogatkam moramo pristeti še eno malo večo štirinogato žival: ježa. Koliko živim čebelam škoduje, nevedo, ker ga pri tatvini živih še nismo zasačili; na večer smo ga pa že nektrekrati zapazili, ki je prav pridno mrtve čebele iskal in hrustal. Tedaj bi se gotovo tudi živih ne branil, naj bi mu bila prilika ugodna.

5. Iz med laznin moramo naj pred kroto zatožiti kot strastno morilko čebel. Mnogo jih dobi na polji, kadar jih veter ali na tla vrže, ali če zeló medene počivajo, zlasti o ajdovi paši. Mnogokrat pogleda zjutraj pred čebelnjak, če je zaradi jutranjega hlada kaj čebel popadalo; naj rajše pa pride zvečer po solnčnem zahodu ter poskrbi, da onemogle drugega dneva ne doživé. Leta 1872 meseca julija smo opazovali, da po veliki trotovni moriji vendar na jutro ni bilo nobenega mrtvega trota pred čebelnjakom viditi. Ko neki večer malo opazujemo, zasačimo dve nagnusni rumenkasti kroti, kateri ste prav spretno mrlice pospravljali. (Glej šte. 10. l. 1873.) Kdor noče krot blizo čebelnjaka imeti, naj večkrat in bolj na široko prostor pred čebelnjakom s peskom potrese; ker te živali se naj rajše v travi skrivaje se naprej pomikajo, gladka tla jim ne dopadajo.

Po Kranjskem (menda tudi drugod) najdemo povsod neko pleme malih kuščarjev (gošarica, ali martinček), ki biva po vsih skladih in razpoklinah. Male živalice so gotovo v vsakem čebelnjaku ter živijo od mrtvih čebel: da bi pa skočni in gibčni martinčki tudi žive čebele lovili, ali zalazovali, nismo nikoli zapazili. Tedaj jih tudi med sovražnike čebelne ne štejemo. Pač pa nekih sovražnikov ne smemo pozabiti, kateri so sicer majhni, pa čebelarji mnogokrat veliko kvara delajo in sicer:

6. Mravljinici. Med vsemi je naj hujše neko večje pleme črnih mravljincev, ki ne ljubi le čebelnega pridelka, ampak tudi čebele same, zlasti čebelne glavé, ktere v svoja mravljišča shranuje. Če jih je veliko in zadenejo na kak slab panj, kakor je večidel (močnega se ne lotijo z lepim) se naj večkrat zgodi, da čebele vse popustijo in rajši v hosto, ali kamor si bodi, gredó, kakor bi v enem panji v tovaršiji z mravljami živele. Moj čebelar je enkrat opazoval, da si čebele zavolj mravlji niso upale panja zapustiti. Ker je bil panjič slab in bolj pri strani, sem ga nalašč mravljincem prepustil, ter opazoval, kak hode konec. Vojskovale so se osem dni, zmagale pa poslednjič mravlje. Nekega dne o poldné je zadnja peščica čebel panj zapustila ter si mirnejšega kraja poiskala.

Pomagamo si, če izletnico okoli žrelica namažemo s sokom gnjile limone, ali tudi s kako drugo hudo dišečo tekočino. Včasih smo napravili male nasipe s pepelom in sajemi okoli čebelnjaka. Če je blizo čebelnjaka kako mravljišče, naj se s kropom pokonča.

Po Kranjskem (naj brž tudi po drugih slovenskih deželah) je mnogo čebelnjakov postavljenih na štiri štirikotne kamnje, kateri imajo med sredo, na katero se štirje stebri naslanjajo in robom za palec široko in globoko rižo (ali žlebič) udolbeno, ktera se vedno z vodo napolnuje. Mravlje si ne upajo jezera preplavati, tedaj imajo čebele pokoj od te strani. Paziti pa je treba, da pod ulnjakom ne bo trava prerastla, ali da ne bo čebelnjak kakor si že bodi z drugim svetom v dotiki, kar bi mravlje kmalo zapazile ter si prizadevale po tej poti trdnjavo si osvojiti. Naj bi se jim tudi ne posrečilo, bi bile vendar kakor navadno nadležne, trud in stroški za čebelnjak pa zastonj.

Čebelam nevaren je tudi naš hišni sobivalec, gospodinjam nič kaj priljubljen pajk. Kakor v hiši muham, nastavlja v čebelnjaku svoje mreže čebelam ter jih mnogo vlovi. Čebelar naj toraj pajčevino pridno ometa, ali pa naj si prizadeva pajka vloviti, da bo imel pokoj sam in njegove čebele.

Prav nevaren čebelni sovražnik je neko plemo velikih rudečkastorumenih in črno-pikastih sršenov. Kjer le morejo, čebele napadajo, morijo, ter v svoja gnjezda zanašajo. Čebelar naj njih početja nikoli ne prezira; naj jim gnjezda razdira, kjer jih najde, zlasti naj jim ne dopušča v lastnem čebelnjaku gnjezditi, ali kakoršno koli zavetje imeti.

Mnogo čebel pokončá neka v zemeljskih votlinah živeča zaželka bregulja (čebelni volk, celó se sliši sem ter tje, čebelna smrt). Ta mrčez leže svoje jajčica naj rajše v mrtve čebelne trupla. Čebelar naj mu ne prizanaša, kadar se na večer pri ulnjaku srečata.

K čebelnim sovražnikom moramo prištevati konečno tudi vgnjide, ali ujedavke, t. j. silno drobne živalice, ktere se čebelnega trupla polastijo, da iz njega živijo.

Naj bolj znana čebelna vgnjida je čebelna uš — mala in nagnjusna, rjavkasta nekriljata živalica. Nog ima šestero in teka prav naglo. Nekako najrajše se polastí matice, ter jo mnogokrat ugonobí. Razširja se pa včasih po vsem panju, razun trotov, na katerih nikoli nismo zapazili kake čebelne uši. Kadar se mrčez prav namnoží, je ozdravljenje panja težavno in negotovo; naj boljše je skoraj, da se panj vniči, ker bo težko kdaj kaj prida iz njega. Se od tega prepričati, smo imeli sem ter tje priliko; vendar moramo reči, da te bolezni po Kranjskem ni veliko, izmed tisuč čebelnih panjev jih je komaj pet ušivih.

2. Ličinka nekega hroščeka ali kebrčka (*Scarabaeus melotontha* ?), kteri se iz cveta rastlín na čebelno truplo preselí, ter tako pride v panj in v zalego od ktere potem živí in kjer se tudi leví.

3. Čebelni kebrček (*trichodes apiarius* vel *attelabus*), leže svoja jajčica naj rajše po špranjah in razpoklinah čebelnega panja. Izleženi črvički prebadajo satovje na vse strani ter živijo od čebelne zalege. Ker jim je v panju toplejše, kakor zunaj, prezimujejo v panju do spomladi, večidel do majnika, ter potem v zemlji pričakujejo svojega zadnjega spremenjenja v doraslega čebelnega kebrčka.

4. Zapljunek neke male mušice (*phora incrassata*) živí tudi od čebelne zalege. Kadar bolj odrasli črvički zalego popustijo, zalega odmrje. To je tudi vzrok, da so marsikteri čebelarji mušične zapljunke imeli za vzrokovalce ali začetnike gnjile zalege, kar je pa zmotá. K sreči se ta nezgoda pri čebelarstvu malokdaj primeri.

5. V čebelnih čevicah se nahajajo včasih tudi neke gliste, ktere so, se vé da, čebelam v večó škodo, kakor dobiček.

6. Dr. Leukart zatrduje, da se v mleživu, nekakšnem mlečnem redivnem soku, čebelnega želodca včasih opazujejo neke plesnive gobice, ktere sčasoma ves želodec prevlečejo, ter tako čebele silno slabijo in najbrž čebelno grižo vzrokujejo.

Sploh pa smemo trditi, da vse vgnjide in zajedavke čebelam ne delajo velike škode, saj ne tolike, kakor marsikterim drugim živalim. Mogoče vendar je, da včasih, kadar so vse okoljšine posebno ugodne, mnogo čebel ugonobijo, ali saj vzro-

kujejo druge hude čebelne bolezni. Gotov pomoček zoper vgnjide čebelne nasvetovati, je zelo težavno — skoraj nemogoče, ker priprost čebelar vsega tega še celo ne zapazi ne, ter se tudi izvedenim naravoslovcem mnogokrat prikriva.

Čuden primerlje.

A. Heilmann, župnik na zgornjem Avstrijskem.

Vaše Kranjice so nam dobro znane, ter se pri nas prav vrlo obnašajo. Nekaj sem pa vendar pri njih skusil, kar si še dan danes ne znam razjasniti. Naj vam poročam, kakor se je godilo.

Eden in dvajsetega septembra lanskega leta kmalo popoldne sem zagledal ravno pri Kranjskem panju, da je bilo mnogo čebel zunaj, kakor bi mislile rojiti. Grem bližej in zapazim, da se silno močno grizejo in mnogo je bilo že mrtvih. Mrtve malo razbrkam in — med mrliči najdem tudi matico.

Moja prva misel je bila, da so ropnice panj z vso silo napale. To sem toliko ložej mislil, ker sem ravno ta dan že dopoldne videl, da so bile nekatere ptuje čebele iz panja izgnane. Tudi sem izvedel, da kakih 7 do 800 stopinj od čebelnjaka so neke čebele svoj panj zapustile in da v zapuščenem satovji tudi trohice medú ni bilo zaslediti.

Kaj pa zdaj storiti? Naj pred sem se hotel prepričati, če je mrtva matica res iz mojega panja, ali je znabiti nasprotnega napadnika. Brž razdenem panj ter vse skrbno preiščem, al lepe moje Kranjice ni bilo nikjer več in — kar se mi je še naj bolj čudno zdelo — ni bilo najditi ne znamnja ne kakoršne koli zalege.

Ker je bil panj zelo čebeln in je bil poln lepega satovja in medú, sem sklenil, mu preskrbeti drugo matico, katero sem tudi brž tisti dan naročil. Da bi bil panj bolj pokojin, sem mu dodal satek z nezalepljeno zalego. Al glej! v štirih dneh ni bilo ne le nobenega znamnja matične zibelke, ampak tudi vsa zalega pokončana.

V osmih dneh pride naročena matica zdrava in lepa, ter jo v matičnici v panju obesim. Vsak dan sem pregledoval in ji hrane dajal, pa čutil sem vselej, da ji čebele še niso prijazne. Še le četrti dan zapazim, da so čebele vpokojene ter mislim brez skrbi zaprto matico med nje spustiti. Al kaj zapazim? V matičnici leži matica mrtva in zadnji nožici so ji bile odgriznjeni! Tedaj ves trud in stroški zastoj — panj je bil brez matice, kakor pred.

Na sledeča prašanja ne vém nobenega odgovora:

1. Zakaj ni bilo v panju nobene zalege? Matica je bila mlada, izležena na spomlad istega leta ter je do septembra neprenehoma jajčica zalegala, da je panj lepó napredoval in bil prav čebeln. Je-li zbolela, ker je tako mahoma z zalego prenehala? Je bila znabiti zavolj bolezni tako lahko premagana in od ropnic vsmrtena? Pri drugih panjih sem nahajal zalego mlajšo in starejo do srede meseca oktobra, v tem pa 21. septembra nobene, ne stare, ne mlade.

2. Zakaj brezmatično čebelno ljudstvo pri dodani zalegi ni nastavljalo nikakoršnega matičnega turnčeka (kar se vendar navadno vselej zgodi) in zakaj je celo zalego pokončalo? Je-li bil to nasledek zmešnjave zarad ropnega napada?

3. Zakaj so osem dni brezmatične čebele pridano mlado matico zavrgle in jo celó tako neusmiljeno zadavile? Videti je bila čvrsta in zdrava. Za posebno preiskavo sem jo nalašč spravil in prihranil.

4. Se je li še kje kaj takega primerilo, da bi matica tudi v drateni matičnici ne bila brez skrbi in zavarvana zavratnih napadov razsrdenih čebel?

Prav hvaležen bi vam bil, če blagovolite kaj odgovoriti ter temni, čudni primerljaj malo razjasniti.

Odgovor g. b. R. Dozdevalna misel g. dopisovalca, da je matica zaradi kake bolezni rodovitnost zgubila in zavolj tega tudi pogum, se vstavlja napadom ropnih čebel, zna resnična biti, vendar sem jaz drugzega mnenja.

Navadno zalega matica toliko jajčic, kolikor panj zaroda potrebuje, da zamore vspešno delati. Je obilnost čebel v pravem primerji z založenim blagom (medom in satovjem), in če čebele po svojem natornem nagonu ne upajo več zdatne paše, neha matica jajčica leči, da — panj celó že zaleženo zalego izmeče. Natorni nagon vodi tú čebele, da se znebijo nepotrebnih jedcev.

Sploh je matica le bolj za zarod, za pomnoženje, za pomlajenje čebel; opravični svet, delalna, premikalna moč so le čebele v zvezi z matico: Oboje vodi neki natorni vzajemni nagon, delati po svoji zmožnosti za blagor panja — rodovine. Na to misliti me je nagnilo opazovanje, da matica spomladi, še večkrat pa o poletnem času, kadar začne paše pomanjkovati, prav malo jajčic zalega, včasih tudi prav nič, dasiravno rodovitna ostane ter drugo spomlad tako dobro, ali še bolj pridno jajčica leže, kakor kdaj popred. Kar tiče odgriznenih nožic, je to gotovo le tedaj mogoče, kadar je pletenica tú ali tam prerodka.

Da nekteri panj po nobeni ceni ptuje matice ali zalege ne sprejme, je znana reč in se mnogokrat primeri. Tudi jaz sem že tú v svojem čebelnjaku enak primerljaj opazoval. Znabiti je tú neka pripodobnost žalostnega stanú razpadajoče, brezzakonite države. Od zunaj pritiska sovražnik, znotraj ni voditelja, tedaj gine mogočni zaup in srčnost, državica čebelnega panja — razpade, napadnik zmaga, ter plen svojevoljno deli.

Konečno dostavljamo le še to, da taki in enaki primerljaji — kakoršnih je pri čebelah še mnogo — nas siloma prepričujejo, da je v čebelarstvu še mnogo temnega in skrivnostnega ter umnega čebelarja priganjajo čebele, njih vedenje in delovanje prav pridno opazovati.

Dopis,

(Na Blokah 7. decembra 1875. P. T.) Ker iz naših Blok, akoravno je tú veliko čebelarjev, ni bilo brati še nobenega dopisa v „Slov. čebeli“, se predrzнем jaz nekaj vrstic poročiti, če vam bo drago jih sprejeti.

Tukaj smo čebelarji zadovoljni z letošnjim čebelnim pridelkom. Lahko bi bilo še boljše, pa naj bi le ne bilo nikoli slabejše. Še posebno sem jaz zadovoljn, ker sem si za zboljšanje čebelarstva veliko prizadeval, in, hvala Bogu, trud ni bil zastonj! Kakor hitro je pri nas ajdova paša nehala, sem prepeljal svoje čebele v Šmarsko okolico, v Ponovovas in Malovas. Res me je prevažvanje mnogo stalo, pa zastonj ni bilo, ker nazaj sem pripeljal prav težke panje.

Panjev imam trideset dzirzoniziranih s premakljivimi satniki; sto in devetdeset pa navadnih kranjskih, ker vse se mahoma ne da spremeniti. Če bi gospod baron Rožiča, ali katerega družega čebelarja veselilo od nas kaj čebel kupiti, mu lahko postrežemo, kolikor mu drago. Panje imam jaz navadno velike in čebel stradati ne pustim; ravno malo pred snegom so marsikateri tehtali še po 40 in 42 funtov.

Kar čebelarstvo sploh tiče, moramo reči, da se je pri nas začelo nekaj gibati. Marsikdo ima že kak nov panj; da pa le pride eden, potem pride tudi drugi, tretji i. t. d. ker čebelarstvo s premakljivim satovjem mora vsakemu dopasti in kolikor vem, tudi res sploh dopada.

Vaš list radi prebiramo; dostikrat gré iz rok v roke. Tudi „Novice“ menda niso nikoli toliko potovale in v toliko hiš pogledale, kakor zdaj, ko donajajo spise o čebelarstvu župn. g. Luke Porente. Glejte toraj, da nekaj je že in ne delate brez vsega vspeha. Se vé da jih je še več, ki se zmirom starega kopita držijo; pa le še dalje opominovajte, s časoma se bodo že tudi predramili. Kaj hočemo, da so nekateri bolj gluhi, kakor drugi, je menda pač vselej tako bilo.

Bog nam daj kaj dobrih letin, da bi se nam skušnje dobro sponašale, ker dober vspeh k umnemu čebelarstvu bolj spodboda, kakor vse knjige in poduki.

Pa še drugokrat kaj, če vam bo drago. *) Z Bogom!

Razno.

Današnji list pošljemo vsim našim dosedanjim udom, ter prosimo, naj ga nam vrne, kdor ne misli več biti ud Kranjskega čebelarskega društva.

Še enkrat pa prošnjo ponavljamo, naj se vsi, ki hočejo udje čebelarskega društva ostati ali biti, nemudoma oglasijo, da vemo zadosti listov v tiskarni naročiti.

Naš naslov je prav kratek: N. pr. „čebelarsko društvo v Ljubljani“, ali pa: N. pr. „vredništvo Slov. čebele v Ljubljani“ zadostuje, da bo nam prišlo v roke.

Kdor ima kako ustmeno naročilo, ali sicer kako osebno opravilo, najde naše stanovanje v Ljubljani na starem trgu hišna številka 16 v prvem nadstropju na ulice.

Listnica opravištv. G. J. V. dijak: Kakor čitate v naznanilu 12. št. pr. 1., je prošnja vam ugodno rešena. — G. J. K. čeb. v P.: Hvala za dopis; pride prihodnjič., ker danes nam je prostora zmanjkalo. — G. K. B. v L.: Bomo; le pridite, kadar drago. — G. M. K. posestnik v R.: Če bo le mogoče; danes vendar še ne moremo obetati. — Č. g. P. L. župnik v S.: Vse prav delajte tudi zenaprej za „božji lon“. Nasveta ne bomo pozabili. Za pozdrav hvala.

*) Vselej drago, kadar hočete. Ker vidimo, da precej spretno pišete, pišite nam tudi kaj, iz zaloge svojih skušenj. Nobedin umen čebelar ni brez njih, tedaj gotovo tudi vi ne. Ena dobra skušnja je gotovo več vredna, kakor deset dolgih in suhih naukov. (Vredn.)